

C-722/23. sz. (Rugu)ⁱ ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2023. november 28.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Cour de cassation (Belgium)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. november 22.

Felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél:

AR

Cour de cassation (semmitőszék, Belgium)

Ítélet

[omissis]

AR, született [omissis](Románia)[omissis]

lakóhelye [omissis]

európai elfogatóparanccsal érintett személy, felülvizsgálati kérelmet előterjesztő személy,

[omissis]

I. A BÍRÓSÁG ELŐTTI ELJÁRÁS

A felülvizsgálati kérelem a cour d'appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium) vádtanácsa által 2023. október 30-án hozott ítélet ellen irányul.

[omissis]

ⁱ A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

II. A BÍRÓSÁG HATÁROZATA

- 1 A román állampolgárságú, de a fellebbviteli bíróság szerint Belgiumban lakóhellyel rendelkező kérelmezővel szemben a román hatóságok 2023. augusztus 1-jén négy év tartamú szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából európai elfogatóparancsot bocsátottak ki.

A vizsgálóbírói tanács megtagadta ezen európai elfogatóparancs végrehajtását azzal az – a loi du 19 décembre 2003 relative au mandat d’arrêt européen (az európai elfogatóparancsról szóló, 2003. december 19-i törvény) 4. cikkének 5. pontjában előírt – indokkal, hogy a romániai fogvatartási körülmények a kérelmezőt az alapvető, a jelen esetben az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény [kihirdette: az 1993. évi XXXI. törvény] 3. cikke által védett jogai megsértése veszélyének teszik ki.

A vádtanács az ügyészség fellebbezése alapján helybenhagyta ezt a végzést, de ezenkívül úgy határozott, hogy az európai elfogatóparancsban szereplő négy év szabadságvesztés-büntetés a 2003. december 19-i törvény 6. cikke 4.°pontjának megfelelően „Belgiumban végrehajtható”, mivel az a kockázat, amelynek bekövetkezését a 4. cikk 5.°pontja meg kívánja előzni, a Romániában kiszabott büntetés végrehajtásának egyik módját érinti, nem pedig a kérelmező elítéléséhez vezető eljárást, vagy magát az elítélést.

A megtámadott határozatról van szó.

- 2 A jogalap a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 25. cikkének, az európai elfogatóparancsról szóló, 2003. december 19-i törvény 4. cikke 5.°pontjának és a loi du 15 mai 2012 relative à l’application du principe de reconnaissance mutuelle aux peines ou mesures privatives de liberté prononcées dans un État membre de l’Union européenne (a kölcsönös elismerés elvének az Európai Unió valamely tagállamában kiszabott szabadságvesztés-büntetésekre vagy szabadságelvonással járó intézkedésekre történő alkalmazásáról szóló, 2012. május 15-i törvény) 38. cikke 1. §-ának megsértésére hivatkozik.

Azt állítja, hogy a fellebbviteli bíróságok, miután megállapították az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadása valamely kötelező okának alkalmazását, mivel alapos okkal feltételezhető, hogy ezen aktus végrehajtása a kérelmező alapvető jogainak sérelmével járna, nem alkalmazhatják a végrehajtás megtagadásának a 2003. december 19-i törvény 6. cikkének 4.°pontjában foglalt mérlegelhető okát, és mivel a kérelmező Belgiumban rendelkezett lakóhellyel, elrendelhetők a kibocsátó államban vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtását.

- 3 Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése értelmében a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtják végre.

Az Európai Unió Bíróságának 2020. december 17-i C-354/20 PPU. és C-412/20 PPU. sz. ítéletéből kitűnik, hogy az európai elfogatóparancs szabályozása többek között arra irányul, hogy küzdjön az olyan keresett személy büntetlensége ellen, aki más államban tartózkodik, mint ahol állítólag bűncselekményt követett el.

Egyébiránt a 2017. június 29-i C-579/15. sz. ítélet értelmében az Európai Unió Bírósága úgy határozott, hogy az illetékes nemzeti bíróság a lehető legnagyobb mértékben köteles a szóban forgó nemzeti rendelkezéseket – a belső jog egészét figyelembe véve és az abban elismert értelmezési módszerek alkalmazásával – e kerethatározat szövegére és céljára tekintettel értelmezni. E kötelezettség a Bíróság elé terjesztett akkori ügyben azt jelentette, hogy a kibocsátó tagállamban jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása esetén a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai maguk kötelesek biztosítani az e személlyel szemben kiszabott büntetés tényleges végrehajtását.

Ugyanakkor a kerethatározat 1. cikke (3) bekezdésének értelmében a kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.

A kerethatározatot a belga jogrendbe átültető 2003. december 19-i törvény 4. cikkének 5. pontja előírja, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni, ha komoly ok enged arra következtetni, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása az érintett személynek az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében meghatározott alapvető jogainak sérelméhez vezethet. Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának ezen oka kötelező.

Végül ugyanezen törvénynek a kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdését átültető 6. cikkének 4.°pontja alapján az európai elfogatóparancs végrehajtása többek között akkor tagadható meg, ha ezt az aktust büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki, ha az érintett személy Belgiumban tartózkodik vagy lakik, és az illetékes belga hatóságok vállalják e büntetésnek a belga jog szerinti végrehajtását. Ebben az esetben a 2012. május 15-i törvény 38. cikkének 1. §-a előírja, hogy a vizsgálóbíró határozata maga után vonja az európai elfogatóparancs tárgyát képező bírósági határozatban szereplő szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés elismerését és végrehajtását, valamint hogy e büntetést az említett 2012. május 15-i törvény rendelkezéseinek megfelelően hajtják végre.

- 4 A jogalap azt a kérdést veti fel, hogy amennyiben az európai elfogatóparancsot végrehajtó állam bíróságai megállapították, hogy a keresett személy kibocsátó államnak való átadása esetén fennáll annak a veszélye, hogy sérülnek e személy alapvető jogai, és ezt a veszélyt nem lehet észszerű időn belül elhárítani, így pedig kötelesek megtagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, a végrehajtó állam ugyanezen bíróságai, annak elkerülése érdekében, hogy az a keresett személy, aki más államban tartózkodik, mint ahol bűncselekmény elkövetésével gyanúsítják, elkerülje a büntetését, mindazonáltal határozhatnak-e úgy, hogy a kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdését a nemzeti jogrendbe átültető rendelkezésnek megfelelően el kell rendelni az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállamban az érintett személlyel szemben kiszabott, ezen elfogatóparancsban említett szabadságvesztés-büntetésnek a végrehajtó tagállamban történő végrehajtását.

Másként fogalmazva, az említett európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező megtagadási oka fennállásának megállapítása kizárja-e az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának az európai elfogatóparancsról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése szerinti mérlegelhető okának alkalmazását?

- 5 Az Európai Unió Bírósága fent hivatkozott C-579/15. sz. ügyben hozott ítéletének alapjául szolgáló ügytől eltérően a jelen ügyben azt a megállapítást, hogy az érintett személy a végrehajtó államban rendelkezik lakóhellyel, és hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának a kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése szerinti mérlegelhető okát kell alkalmazni, megelőzte annak megállapítása, hogy e személy kibocsátó államnak való átadása alapvető jogai megsértésének veszélyével járna, így alkalmazni kell a végrehajtás megtagadásának a 2003. december 19-i törvény 4. cikkének 5. pontjában szereplő kötelező okát.

Csak a 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikke (6) bekezdésének értelmezése teheti lehetővé a fenti kérdés megválaszolását.

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikkének harmadik bekezdése alapján ezért a rendelkező részben foglaltak szerint az Európai Unió Bíróságához kell fordulni.

- 6 Mivel a felperest a vizsgálóbíró 2023. szeptember 12-én olyan feltételek tiszteletben tartásához kötve bocsátotta szabadon, amelyek korlátozzák a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát, és megtiltják számára többek között, hogy külföldre utazzon, amely határozat joghatásai mindaddig fennmaradnak, amíg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról jogerősen nem határoznak, és mivel az előterjesztett kérdésre adandó válasz e tekintetben meghatározó, a bíróság azt kéri az Európai Unió Bíróságától, hogy fontolja meg az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikkének utolsó bekezdésében és az Európai Unió Bírósága 2012. szeptember 25-i eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi eljárás alkalmazását.

- 7 A bíróság felfüggeszti a jogalap vizsgálatát mindaddig, amíg az Európai Unió Bírósága nem határoz az alábbi kérdésről.

A FENTI INDOKOK ALAPJÁN

A BÍRÓSÁG

Felfüggeszti az eljárást mindaddig, amíg az Európai Unió Bírósága nem válaszol a következő előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre:

Amennyiben az európai elfogatóparancsot végrehajtó tagállam bíróságai megállapították, hogy a keresett személy kibocsátó tagállamnak való átadása esetén fennáll annak a veszélye, hogy a külföldi büntetés végrehajtásához kapcsolódóan sérülnek e személy alapvető jogai, és így meg kell tagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése lehetővé teszi-e a végrehajtó tagállam azon bíróságai számára, amelyek megállapítják, hogy a keresett személy ez utóbbi államban rendelkezik lakóhellyel, hogy ezt követően úgy határozzanak, hogy a kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdését a nemzeti jogrendbe átültető rendelkezésnek megfelelően végre kell hajtani az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállamban kiszabott, ezen elfogatóparancsban említett szabadságvesztés-büntetést?

[omissis]

[omissis][dátum és aláírások]